

צאתנו את מטולה

אבא היה הראשון שנאלץ לצאת את המושבה. עוד לפני פרוץ המלחמה עזב את ההוראה, קיבל סכום כסף כפיצוים — דבר שהיה חשוב לו מאוד לצרכי השקעה במשק — ושתחי קרקע נוספים שגם אותם החשיב, שכן מני וגמר היה עמו, להתרci אך ורק בעבודת האדמה. הנו לשם כך התיישבנו בכפר דוקא וזו הייתה משאת הנפש. לפיכך כל החישובים שעשה — ותמיד היו חישובי בכוון אל הטוב והרצוי — אין כל סיבה שלא יוכל להתפרנס בכבוד מיגיע כפינו.

אך מי נביא וידע שמלחמת עולם קרבה ובאה והיא עלר לה לשבש ולשים לאל כל חישוב וכל תיקנו? זהה בדיק מה שקרה.

בלית ברירה חזר אבא אל עיסוקו הקודם — אל ההוראה. אלא שמקומו במטולה כבר היה תפוס והוא נאלץ לנדוד ל"מרחקים" עד "מצפה" המושבה הקטנטונת השוכנת בスマוך לטבריה. אנחנו נשארנו במטולה והמשכנו לעבד את משקנו ככל שהיא באפשרותנו. והאפשרות הייתה מוגבלת מאוד. רוב השדות לא נארכו אם בשל מחסור בזרעים או בהמות עבודה ולעתים קרובות גם בשל חוסר ידיים עובדות שהעסקו, בעל כורחן, בעבודת סוכרה וכיו"ב.